

düzenledi. Saat 11.00- 17.30 arası Belediye Meydanı'nda tuttıkları nöbette tek bir bayrak olmasına şaşırınlar vardı.

Gezi ile dayanışmanın dördüncü günü lise öğrencileri, siyah tişörtlerle Belediye Meydanı'na geldi; bazı öğretmenlerin, velilerin ve ilçe millî eğitim müdür yardımcısının da katıldığı bu dayanışma eyleminde öğrenciler (ve diğer katılımcılar) İstiklal Marşı'nı ve "Gençliğe Hitabe"yi okudu, "Mustafa Kemal'in askerleriyiz!" ve "Türkiye laikdir, laik kalacaktır" sloganı atıp dağıldı. Onların dağılmasından sonra esas olarak ADD, TGB, İP, TKP ve ÖDP'den oluşan, araya biraz CHP'lilerin ve kendilerine "asi gençlik" diyen, ancak fazlasıyla dinci/milliyetçi bir söylem benimsemiş olan Bodrum (tipi) Çarşı'nın da karıştığı dayanışma grubu meydanı Atatürk ve Türk bayraklarıyla donattı.

Bodrum'un Gezi direnişisiyle dayanışmasına, bayrakların yanında her daim görmeye ve duymaya alışkın olduğumuz pankartlar ve sloganlar eşliğinde 5 Mayıs akşamüzeri Miraç Kandili münasebetiyle simit, lokma ve lokum dağıtılarak son verildi. Bodrum'da cumartesi gecesi gözaltına alınanlar salı ve çarşamba günleri serbest bırakıldı. Yedi eylemciden oluşan bir grup perşembe günü ilçe emniyet müdürünü ziyaret ederek çiçek götürdü ve özür dileyip "arayı ısıtmak" istediklerini söyledi. Müdürün de onlara "burası zaten sıcak memleket" tarzı şakalar yaptığı bildirildi. Burası Bodrum, meşrebi farklı...

FÜSÜN ÖZLEN

ERZİNCAN

Sihirli değnek gibi

Toplumsal dinamiklerin Alevî ve Sünnî kimlikleri üzerinden daha çok şekillendiği Erzincan, AKP'nin toplumu dizayn çalışmalarının en keskin şekilde hissedildiği illerden biri. Burada devlet hâlâ 1930'ların misyonuna sahip; iş, aş, yol, hayata dair ne varsa müdahil olmaya ve yandaşları üzerinden şekillendirmeye çalışıyor. Büyük şehirlerin kalabalığında ve gündem yoğunluğunda iktidarın müdahaleleri göze batmayabilir, ama taşrada bu müdahaleler çok açık ve gizlenmeden yürütülüyor. On yıl içinde Erzincan'da tüm devlet kurumları Alevîlerden arındırıldı. Tüm kadrolar AKP yandaşlarıyla dolduruldu. Alevî köyleri "terör" bahanesiyle boşaltıldı, kalanlar göçe zorlandı. Süregelen bu güç ve görünümüleri, şehirde çoğunluğu Alevî olan muhalif nüfusu sinizme sürükledi. Yakın zamanda şehirde neredeyse hiçbir muhalif gösteri olmadı. Öyle ki, Munzur Dağları'nda mantar gibi bitmeye başlayan HES inşaatlarına bile pek ses çıkarılamadı.

Tüm bunlar sanki sihirli bir değnek değişmişcesine Gezi olaylarıyla birlikte değişti. Abartı gibi gelebilir, ama gerçekten durum böyle. 1 Haziran'da Eğitim-Sen, Der-simliler Derneği, Hacibektaş Cem Evi, Pir Sultan Derneği, CHP ve diğer sivil toplum kuruluşlarının çağrısıyla yüzlerce insan Gezi direnişine destek göndermek için şehir meydanında toplandı. İnsanların bu kadar kalabalık, umutlu ve heyecan dolu oldukları bir eylemi uzun süredir görme-

miştim. Direnişin sivil oluşu, hiçbir gruba ve partiye indirgenmemesi, şiddetten uzak bir yol izlenmesi, doğayla ve hayatta barışık olması kalabalığın toplanmasındaki temel etkendi. Destek eylemi süresince "Her yer Taksim, her yer direniş", "Hükümet istifa" sloganları atıldı.

MERALARA "TAKSİM" YAZILMASI

Elbette, iktidarın baskısının en fazla hissedildiği taşrada bu umudu ve heyecanı sürekli kılmak ve en önemlisi, korkudan kurtulabilmek hiç kolay değil. Ama buna dair bir umudun belirdiğini söylemek lâzım. Öyle ki, yapılan basın açıklamasının ertesi günü, tamamen kendiliğinden direniş selam göndermek için köylüler dağlara ve köy meralarına "Taksim" yazdı. Ve Munzur Dağı Gaban Vadisi'nde yapılacak olan HES'e karşı kitlesel bir eylem hazırlıklarına başlandığı duyuruldu.

İlk iki gün Gezi'ye destek eylemlerinde herhangi bir sorun olmadı. Fakat üçüncü günde, 4 Haziran'da, yaklaşık beş saat süren ve bir kişinin tutuklanmasına neden olaylar yaşandı. Hacibektaş Cemevi'nin çağrısıyla üçüncü köprüye verilecek Yavuz Selim adını protesto etmek için toplanan kalabalığın bir bölümü şehir meydanına yürümek isteyince olaylar çıktı. Polis izin vermediği grup, "Her yer Taksim, her yer direniş" sloganı atarak bu kez cumhuriyet mahallesinde toplandı. Beş saat süren çatışmaların ardından iki kişi gözaltına alındı ve bir kişi molotof kullandığı iddiasıyla tutuklandı.

Taşrada umudu sürekli kılmak, büyük şehirlerin gündemine dahil olmak zor iş. Yaratılan bu kısılcımı sürekli kılmak, Munzur Vadisi'nde yapılan HES'lere ve insanların inançlarından ötürü ayrımcılığa uğramasına "dur!" diyebilmek için başlayan bu direnişin desteğinin artarak taşralara da akması gerekiyor. Yıllardır süren savaşın, yoksulluğun ve ezilmişliğin yarattığı ölü toprağını bir daha geri gelmemek üzere üzerimizden atabilmek ve "başka bir dünya mümkün" diyebilmek için.

SEZÂİ DEMİRBILEK

ESKİŞEHİR

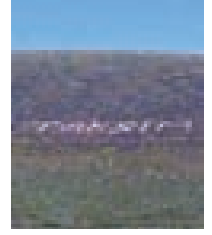
Kent hakkı talebi

Gezi direnişinin 31 Mayıs'ta ayaklanmaya dönüşmesi üzerine art arda yayınlanan "İcraatın İçinden"lerden birinde başbakan hiddetle soruyordu: "Ne alâkası var İstanbul'un Ankara'yla, İz-

mir'le?" Onlarca rabıttan biri kent hakkı talebi olmasın?

31 Mayıs'tan sonra Eskişehirliilerin, özellikle de gençlerin dönüp dolaşıp buldukları tek bir yer vardı: Espark. Adı yanıltmasın. Park değil, AVM. Malûm, bunların bir kısmı sadece varlıklarıyla değil, adlarıyla da ruha sıkıntı veriyor, insanlarla alay ediyor. İzmir Balçova'daki Agora, Bornova'dan Kapadokya'ya ülke sahına yayılmış on adet Forum ve hepsinin şahikası, Bursa Osmangazi'deki Kent Meydanı. Espark da onlardan biri. AVM inşaatı başlamadan Eskişehir'de cılız bir direniş yaşandı. Bir yanı sıra eski fabrikalar bölgesine ve tren garına, diğer yanı sıra Anadolu Üniversitesi'ne giden caddeye dayanan, eskiden bir kiremit fabrikasının oturduğu bu devasa alan, merkezî konumuyla dört dörtlük bir şehir meydanı olabilirdi. 1 Haziran'dan sonra Espark'ın Üniversite ve Fabrikalar caddelerinin keşiştiği köşedeki üçgenin kamulaştırılıp direniş alanına dönüştürülmesi rastlantı olmasa gerek.

Eski kiremit fabrikası, Eskişehir için kaybedilmiş bir dava. Şimdi şehir, stadyumun da içinde bulunduğu Atatürk Spor Kompleksi'ni de kaybetmemek için uğraşılıyor. Mesele basit: Stadyumun yenilenmesi

Erzincanlılar yurdun dört köşesini saran ajitasyon-propaganda festivaline dağa "Taksim" yazarak eşlik etti

Eskişehir direnişin önemli merkezlerinden biriydi

şart. Bugüne dek hiçbir adım atılmamış. En son, Es-Es'lere 2016 için devlet tarafından verilen sözler de tutulmamış. Stadın esasen mevcut yerinde yenilenmesini arzu eden taraftar, "yeter ki yeni bir stadımız olsun" pozisyonuna sıkıştırılmış. Ancak, iş artık Es-Es taraftarını aşan, tüm şehri ilgilendiren bir vaziyet arz ediyor. Zira, şu an TOKİ şehrin çeperindeki Sazova'da inşa edeceği stad karşılığında, sözüm ona masraflarını karşılamak üzere, kent merkezindeki emlak değeri en yüksek bölgelerden birinde bulunan 54 bin metrekarelik kompleksin tamamını talep ediyor, ticarî amaçlı imar değişikliğiyle birlikte. Elbette, süreç merkezden yürütülüyor ve kimse Eskişehir'e ne düşündüğünü sormuyor.

Gezi'deki direniş tüm ülkeye yayılmadan kısa bir süre önce şehrin muhtelif STÖ'lerini bünyesinde toplayan Eskişehir Kent Konseyi, "Kent Stadyumunu Tartışıyor" başlıklı bir toplantı düzenledi.

Amaç, şehrin ortak aklının üretilmesine katkı sağlamaktı. Davetli olmalarına rağmen ne merkezi ne de yereli temsil edenlerin katılma gereği duyduğu toplantıda sorulan ve cevapsız kalan iki soru şu: Her yere inşa edilebileceği söylenen stad neden mevcut yerinde yenilenmiyor? (İnşaat Mühendisleri Odası, bunun mümkün olduğunu gösteren bir plan hazırlayıp kamuoyu ile paylaştı.) Amaç şehrin müşterek alanını rant açmak değilse, bu 54 bin metrekare için TOKİ neden iki buçuk emsal istiyor?

Kent Konseyi'yle birlikte Eskişehir Küçük Millet Meclisi ve Eskişehir Sivil Yerel Oluşumu'nun içinde yer aldığı Eskişehir'e Sahip Çıkıyoruz Platformu, kompleksin nasıl değerlendirilmesi gerektiğine bizzat Eskişehir'in karar vermesi gerektiğini söylüyor. Genel yaklaşım, bu alanın TOKİ'ye asla terk edilmemesi ve eğer stad burada yenilenmeyecekse, boşalacak alanın şehir meydanı olarak düzenlenmesi.

ANLAMAMAK DEĞİL, TERCİHTE ISRAR

İktidarın 31 Mayıs ayaklanmasını anlamadığı söylenip duruyor. Anlaşılmayacak bir şey yok. Ayaklananlar kadar, iktidardakiler de neyin ne olduğunu gayet iyi anlıyor. Buna rağmen diretilmesi, tercih edilmiş bir siyasette ısrardır. Mazallah, İzmir, Adana, Şanlıurfa, Antalya, Samsun, Hatay gibi şehirlerde TOKİ projelerine karşı insanların mevcut stadları oldukları yerde koruma arzusu birleşiverirse, ne olur? Üstelik mesele sadece TOKİ'yle bitmiyor. İktidar da bunu gayet iyi biliyor.

Kent Konseyi toplantısının ardından taraftar derneği mensubu bir tanıdığımdan dinledim. "Abi, bitti o iş," diyordu. Bakanın, "Biz Sazova'da maçımızı seyrederken, onlar daha konuşuyor olacaklar. Konuşsunlar, dursunlar" dediğini duymuş. 3 Haziran gecesi Espark'ın önündeki direniş alanının "AVM istemiyoruz!" diyerek coşkuyla stadın önüne akması bu sözlerin sahibini mahçup edecek mi, göreceğiz.

ÖZGÜR GÖKMEN

■ HATAY

Abdullah ne demişti?

Abdullah Cömert "Neden insanlar birbirini öldürür ki!" diye yazmıştı, "baş belası" sosyal medyadaki hesabında. Çok geçmeden Hatay'daki Gezi'ye destek eyleminde vuruldu o genç fidan.

Vuruldu Hatay'ın tüm anneleri yüreklerinin tam ortasından, boğazı düğümlendi tüm direnenlerin, kanı çekildi evinden direnişe destek verenlerin. Başta Reyhanlı, İskenderun, Erzin, Harbiye, Samandağ ve birçok ilçeden, Gezi'ye destek eyleminde aktif rol alan / almayan, on binler katıldı Abdullah'ın cenaze törenine. Reyhanlı'daki hain saldırıdan sonra bir kez daha acı, şaşkınlık ve tarifsiz bir endişe kaplamıştı yüzleri. Ancak, kimse hazırlıklı değildi biber gazına ve anlaşılması imkânsız bu aşırı müdahaleye. Cenaze töreninden dönerken uygulanan orantısız gücün, içinde hep stratejik ve hassas dengeler barındıran Hatay gibi bir ilde bilinçaltında yaşanan tüm kurguların dışavurumundan başka bir amaca hizmet etmeyeceği aşikârdı. Nihayetinde halk, Armutlu'nun giriş ve çıkışlarına bariyer kurdu, kayıplarının acısını bile yaşamadan direnmeye devam etti, her gün ve her gece...

SURİYE POLİTİKASININ YANSIMALARI

Gezi için başlayan direnişte, Hatay eylemcilerinin profili, eylemlerin olduğu tüm illerdeki gibi, herhangi bir örgüt veya siyasi parti üyeliği olmayan, bilâkis, ilk defa bir eyleme katılan genç, yaşlı ve çocuklardan oluşuyordu. Öte yandan, Hatay'daki direnişin yine diğer illerde olduğu gibi başlama nedeninin Gezi Parkı'na desteği, özgürlüklere yapılan müdahaleleri, kısıtlamaları, iktidarın politikaları ve dayatmalarını da barındırdığı gerçeğinin yanısıra, herkesin medyadan "eksik" ya da ilgisi dâhilinde takip ettiği yadsınamayacak başka faktörleri de içeriyordu: Son zamanlarda

Polis darbeleriyle öldürülen Abdullah Cömert'in memleketi Hatay'da Reyhanlı katliamına ve AKP'nin Suriye politikalarına tepkiler de etkili oldu